

Připravil: Karel Veliký

Esej, který si máte možnost přečíst (jedná se o první překlad do českého jazyka), byl poprvé uveřejněn v americkém periodiku *The National Socialist World* v roce 1980 (č. 2, str. 18 – 19) pod lehce upraveným titulkem *Hitlerism and the Hindu World*. Dnes je pod původním autorčiným názvem *Hitlerism and Hindudom* dostupný na serveru **Racial Nationalist Library**, naše verze ovšem vychází z německého překladu (*Hitlerismus und Hindutum*) v časopise *Junges Forum* z roku 2005 (č. 5, 17 – 23), který vyšel ke stému výročí autorčina narození. Existují rovněž překlady do francouzštiny a maďarštiny.

Sávitří Déví

Jednou byl Ramana Maharši, 1] jedna z velkých duchovních osobností moderní Indie (zemřel teprve před několika lety) tázán, co soudí o Adolfu Hitlerovi. Odpověď byla krátká a prostá: „Je jhání“, to znamená „moudrý“, „vědoucí“, někdo, kdo si je prostřednictvím vlastní zkušenosti dokonale vědom věčné pravdy, jež vyjadřuje podstatu vesmíru; hierarchického charakteru jeho viditelných (i neviditelných) manifestací v čase i mimo něj; přirozenosti a postavení bohů, lidí a jiných stvoření, živých i neživých, ve světle jedné nevýslovné pravdy, jež stojí za, v i nad tím vším: bráhman-átmanu hinduistických spisů, jež jsou tisíce let staré. To samozřejmě předpokládá vědění o velkých manifestačních zákonech, jež u všech tvorů předcházejí zrození, životu, smrti, znovuzrození i osvobození z koloběhu zrození a znovuzrození, a tím o základní nerovnosti stvoření, včetně národů – a ras – o nerovnosti duší i o nerovnosti těl a – na sociální úrovni – o snaze po řádu, jenž je přesným obrazem této nerovnosti v rámci univerzální božské hierarchie – vědění o jednotě toho všeho v rámci hierarchické rozmanitosti.

V chápání tak dokonalého bráhmana (v etymologickém smyslu: muže, jenž sám v sobě uskutečnil bráhman-átman a v důsledku toho „ví“ o pravdě) nemůže slovo jhání znamenat nic menšího než právě to.

Je to dalece větší chvála než jakékoli uznání pouze historického významu našeho vůdce. Znamená, že toto jedinečné postavení v dějinách je toliko výsledkem něčeho hlubšího a (pro běžnou mysl) obtížněji postřehnutelného: jeho postavení mezi stvořeními zcela na vrcholu hierarchie. Jak jsem již řekla, Ramana Maharši reprezentuje aristokracii hinduismu dvojnásobně: jak skrze svoji kastu (byl bráhmanem), tak i skrze skutečnost, že se řadil k

oněm nemnohým, jež byly hodni k této vznešené kastě náležet. Jeho soud má větší váhu než milionů průměrných, i když „intelektuálních“ lidí.

Zpravím vás nyní o epizodě z mého vlastního života, 2] jež se týká jednoho mladíka z velmi nízké kasty: mahéšya ze západního Bengálska, kasty oráčů hroudy, jednoho z nespočetných rozčlenění kasty šúdra.

Mladík jménem Khudiram, pojmenovaný podle bojovníka za indickou nezávislost, byl typickým zástupcem převážné většiny Bengálců, snědý, ploskonosý, směs z Drávida (rasa většiny jižních Indů) a Mongola. 3] Muselo mu být asi patnáct a byl absolutně neznalý čtení a psaní. Byl mým sluhou.

Jednoho dne – v báječném roce 1940 – když se vrátil z trhu, kam jsem ho poslala, aby koupil rybu pro kočky, mi, zářící radostí, pověděl: „Memsáhíb“, to je zde v Indii oslovení pro evropské ženy, „opravdu si přeju, aby Váš vůdce vyhrál válku! Přeju si to a modlím se ke všem bohům, aby to učinil!“

Oněměla jsem. Khudiramovi – Neáriji jak vystřiženému – jsem nikdy o Adolfu Hitlerovi nevyprávěla. Uznávám, hoch věděl, že v daleké Evropě je válka – to věděl každý – a nebyla jsem zvláště udivena, že se vzal za naši stranu: to dělali všichni Indové oněch dní, včetně komunistů (na základě paktu o neútočení z 23. srpna 1939). 4] ‚Nepřátelé našich nepřátel jsou našimi přáteli‘ – a Bengálsko bylo baštou v boji proti britské nadvládě. Nikdy bych však od bengálského vesnického kluka neočekávala takový důraz na proněmecké cítění.

Zeptala jsem se ho: „Proč jsi tak rozhodně na straně vůdce? Je to proto, že právě vyhrává?“ (Francouzské tažení bylo v té době téměř u konce.) 5]

Khudiram řekl: „Ne, byl bych na jeho straně, i když by prohrál, ale modlím se k bohům, aby mohl vyhrát.“ „A jak to? Co víš o válce?“

A negramotný chlapec k mému dalšímu překvapení odpověděl: „Možná jsem nevědomý kluk, ale na trhu jsem potkal jednoho mnohem staršího než já; musí mu být kolem dvaceti – ‚učený‘ kluk, který umí dokonce trochu mluvit anglicky, a ten mi vyprávěl, že Váš vůdce tuhle válku v Evropě bojuje, aby mohl odstranit bibli a na její místo na celém Západě zavést Bhagavadgítu!“

Napadlo mne, jaká by asi byla reakce Adolfa Hitlera, kdyby znal interpretaci, jaké se jeho válečným cílům dostalo na rybím trhu v Kalkatě. (V té době jsem ještě nevěděla nic o velké úctě, kterou choval k nejstarší árijské filozofické básni. O tom jsem slyšela až po válce v Anglii, od muže, který ho dobře znal – po válce.) Ale pomyslela jsem na úryvek z prvního zpěvu Bhagavadgíty ve francouzském překladu z 19. století od Eugène Burnoufa: 6] „Ze zkažení žen vzniká smíchání kast (to znamená ras, neboť kasty původně odpovídají rasovým rozdílům); ze smíchání kast vzniká ztráta paměti (to znamená, že se zapomíná, kdo byli vlastní předci), ze ztráty paměti vzniká ztráta pochopení a z toho všechno zlo!“ 7]

Bleskově mi projelo hlavou: „To je vskutku nejstarší známé vyjádření ducha Mein Kampf.“ A chlapci jsem pověděla: „Tvůj starší přítel má pravdu. Náš vůdce bojuje za to, aby se árijský Západ vrátil k věčným árijským hodnotám, jež jsou chváleny v Bhagavadgítě. Dám ti teď den volna a jednu rupii, abys mohl pozvat své přátele. Jdi a všechno jim pověz – vyprávěj každému, koho potkáš, co ti ten velký kluk z trhu řekl. Má pravdu!“

Khudiram byl unesen a hnál se radostně ke dveřím, ale já ho ještě na okamžik zadržela, abych mu položila další otázku. „Modlíš se za vítězství našeho vůdce, za naše vítězství“, řekla jsem. „Nuže víš, že ty, jestliže válku vyhraje a vliv mého vůdce dosáhne až na konec světa, zůstaneš v našem Novém řádu vždy tím, kým jsi: mahéšya, šúdra?! Nejsi Árijec. Nový řád ti žádné výsady neposkytne. Ty jsou – jako v předchozích staletích – vyhrazeny bráhmaňům nebo kšatrijům světlé pleti, kteří v Indii zůstanou na vrcholu hinduistické společnosti. Máš našeho vůdce, když to víš, stále ještě rád?“

Hoch z tropů, hlas negramotných hinduistických mas, bez váhání zvolal: „Samozřejmě, tím spíš, že to teď vím! Protože to znamená, že duch Vašeho vůdce je v souladu se šastrami – že Váš vůdce zná pravdu, že chce, aby svět setrval na pravdě, jak to chtěli oni Velcí, kteří šastry 8] předávali dál svým žákům. Jestli já, pouhý jednotlivec, budu v tomto světě povýšen nebo ne, už nemá význam; jediné co platí je pravda bohů, která – teď to vím! – je také pravdou našeho vůdce.“

Jestliže jsem se narodil jen jako mahéšya, tak je jisté, že jsem v mnoha mých minulých životech hřešil. Ale tentokrát se řídím šastrami – to znamená, že se nepošpiním jedením zakázaných jídel, nezačnu si s dívkou jiné kasty a tak dále – pak se příště narodím, jestli se narodím, do lepší rodiny. A po několika tisících letech – čas nic neznamená – kdo ví: mohl bych se narodit jako syn bráhmaňů nebo možná v Evropě jako jeden z mladých mužů, kteří bojují za ideály Vašeho vůdce. Kdo ví?“

Lze si představit, že v křesťanské Evropě hoch neárijského nebo pochybného původu říká: „To je můj trest za mé minulé přečiny, před tímto nynějším životem. Teď, když se chovám, jak mám, kdo ví? Mohl bych pomalu, pomaličku jít nahoru a po tisíci letech nebo víc se narodit jako Němec.“ Ne, to nelze, protože právě takové myšlenky jsou křesťanskému duchu naprosto cizí, i víře, že každá duše je v očích osobního, lidumilného boha stejně vzácná. Mohlo by to být možné, kdybychom v Evropě zůstali věrní našim starým pohanským hodnotám. I zde jsou staré hodnoty přesně stejně „hyperborejské“, jako ty podporované až do dnešního dne v hinduistické Indii, kde jsou idea oddělených kast – nejstarší forma „apartheidu“ na světě – a víra, že je to Árijec, kdo by měl vládnout světu, obecně rozšířené a nepopírané.

Nedluží snad Rudolf von Sebottendorff, 9] zakladatel proslulé Společnosti Thule, jež triumfu národního socialismu připravila cestu, 10] hodně svým návštěvám Indie a kontaktům s hinduisty vědomých si svých hyperborejských tradic?

V hinduistických spisech se říká, že „rok je dnem bohů“. Solární rok, šest měsíců denního světla a šest měsíců noci, a arktické roky, dva nebo tři měsíce plné světla v létě a dva nebo

tři měsíce noci v zimě, jsou „dny“ severních předků našich indických bráhmánů světlé pleti. Boží – „zářící“, jejichž „dny“ byly roky naplněné z půli slunečním svitem a z půli temnotou – byli jen dokonalými představiteli árijského lidstva: Hyperborejci z daleké Thule, ti, které Tilak, velký indický učenec 20. století, zmiňuje ve své knize *The Arctic Home in the Vedas*. [11]

A je pozoruhodné, že tradice mezi jinými Árijci než z Indie umísťuje sídlo božství do stejné polární oblasti: řecký sluneční bůh Apollón je nazýván „Hyperborejcem“. Jen Hindové – včetně neárijských indických mas – tradici uchovali, pokud nebyli zkaženi idejemi, které jim vtloukali do hlav dnešní degenerovaní Árijci (ne již Árijci ducha). Evropa ji z důvodu nucené christianizace od čtvrtého do pátého století zapomněla. Zaslouhou Adolfa Hitlera – a některých jeho předchůdců jako byli **Friedrich Lange** (zakladatel Deutschbundu, 1894) či **Hans Krebs** [12] – je, že to s pomocí bohů intuitivně pochopil a učinil filozofickým základem své sociální a politické přirozenosti [*Natur*].

Posvátná svastika, již si Adolf Hitler zvolil za symbol svého hnutí, je viditelným spojením mezi ním a ortodoxním hinduismem. V Indii je k vidění všude: na chrámových branách, na praporecích vlajících ze střech chrámů, na zdech, před nimiž jsou prováděny svatební obřady (s hořícím ohněm, jako ve všech hinduistických ritech), i na veřejných informačních tabulích a také na obyčejných reklamách a špercích – pro „štěstí“.

Existovala doba, kdy mohl být symbol nalezen i všude jinde v árijských zemích – nebo v zemích pod árijským vlivem: na řecké keramice a ještě více na keramice trojské (nikde nejsou svastiky hojnější než na střepích z druhé vrstvy Troje, jež sahá zpět až k roku 4000 př. n. l.!) stejně jako v Mexiku a Yucatánu, civilizovaných (podle tradice) bílým a vousatým bohem, bohem z východu, evidentně Árijcem. [13]

V dnešní době je posvátný znak populární – široce rozšířený a ctěný – jen mezi námi národními socialisty a mezi hinduisty (jedinými dvěma skupinami lidí, mezi nimiž je také uznávána a jako samozřejmá akceptována nadřazenost árijské rasy; v Indii, jak jsem řekla, je akceptována rovněž neárijskými ortodoxními hinduisty, lhotejno k jaké kastě náleží).

Oficiální propaganda ohledně demokracie a rovnosti pozápádnělé Indie nás nesmí oklamat a bránit nám rozpoznat, jak blízká nám pravá hinduistická Indie je – a vždy byla!

Poznámky:

1] Ramana Maharši (1879 – 1950) je skutečně označován za jednoho z největších mudrců a současně i duchovních učitelů v dějinách. Česky vyšlo jeho Učení a Poselství u nakladatelství Avatar.

2] Tato příhoda na Sávitří Déví zjevně velmi zapůsobila, neboť ji zmiňuje i v dalších dvou textech (*Defiance, Gold in the Furnace*). Vrací se k ní také v rozhovoru z roku 1978 (*And Time Rolls on: The Savitri Devi Interviews*).

3] Pojem rasa může být v této souvislosti zavádějící. Bližší popis tohoto antropologického typu u Hanse F. K. Günthera: *Die nordische Rasse bei Indogermanen Asiens: Zugleich ein Beitrag zur Frage nach der Urheimat und Rassenherkunft der Indogermanen*. Mnichov 1934.

Dostupnější je nové vydání, netištěné navíc novogotickým písmem (Pähl: Hohe Warte 2005).

4] Pakt Ribbentrop – Molotov o neútočení mezi Německou říší a Sovětským svazem.

5] Dohoda o příměří mezi Francií a Německem byla podepsána 22. června 1940.

6] Eugène Burnouf (1801 – 1852) byl francouzský orientalista a nejvýznamnější francouzský indolog své doby (mj. zakladatel západního studia buddhismu). Mezi jeho žáky patřili Friedrich Max Müller, Ernst Renan nebo třeba nemarxistický socialista Pierre-Joseph Proudhon.

7] Citát je nepřesný, autorka zjevně citovala z hlavy, nejbližší má prý k dobové anglické verzi. Výklad v závorkách je samozřejmě dílem SD. V interpretaci Šríly Prabhupády (1991) tento úsek zní: „Se zánikem rodu je zničena věčná rodová tradice a zbytek rodiny tak upadá do neznabožství... Převládne-li v rodině bezbožnost, dojde k mravnímu úpadku žen... a poklesnou-li ženy, přijde nežádoucí potomstvo...Přibýváním nežádoucího potomstva vznikne hrozná situace jak pro rodinu, tak i pro ty, kteří rodinné tradice ničí...Následkem zlých skutků ničitelů rodových tradic, jež způsobují narození nechtěných dětí, se ničí odvěký společenský řád a blaho rodiny.“ Srovnej s překlady Dušana Zbavitele (*Upanišady*, Praha: DharmaGaia 2004) nebo Jana Vacka (*Bhagavadgíta*, Praha: Votobia 2000).

8] Šastry jsou všechny religiozní hinduistické spisy, které mohou nárokovat „božskou autoritu“. Bhagavadgíta je součástí Mahábháraty a ta je zase součástí rozsáhlých spisů Véd (od nejstarší Rgvédy přes Upanišady až k Puránám).

9] Rudolf von Sebottendorff (vl. jm. Rudolf Glauer, 1875 – 1945). Více o něm Nicholas Goodrick-Clarke: *Okultní kořeny nacismu* (Praha: Votobia, 1998), s. 174 – 196. Klasická práce ke Společnosti Thule je: *Die Thule-Gesellschaft: Legende – Mythos – Wirklichkeit*. (Tübingen: Grabert Verlag 1994) od Detleva Roseho.

10] Toto tvrzení se poprvé objevilo ve známé knížce „fantastického realismu“ Louise Pauwelse a Jacquese Bergiera *Jitro kouzelníků*, kterou SD znala. Ve Francii vyšla poprvé již v roce 1960 (v Československu v roce 1969).

11] Bal Gangadhar Tilak (1856 – 1920) napsal ještě *The Orion; or Researches into the Antiquity of the Vedas* (1893). Nezávisle na něm přišel s arktickou hypotézou Ernst Krause v *Tuisko-Land der arischen Stämme und götter Urheimat* (Hlohov, 1891). Od něj vede cesta k Hermannu Wirthovi. V novější době kladl původ indoevropských národů do periferních polárních oblastí franc. prehistorik F. Bourdier. Více o tom Jean Haudry v *Die Indo-Europäer* (Vídeň: Karolingen Press, 1986), s. 157 – 159.

12] Friedrich Lange (1852 – 1918), publicista a nakladatel, který roku 1894 založil hierarchicky strukturovaný „řád“, tzv. Deutschbund, jehož *völkisch* orientace měla ve 20. letech blízko k nacionálnímu socialismu. Zanikl r. 1945. Hans Krebs (1888- 1947) byl nacionálně socialistickým politikem v Československu a po jeho zániku v Německé říši (od r. 1943 Velkoněmecké říši). Již roku 1919 spoluzakládal v Čechách DNSAP (Německá národně socialistická strana dělnická), v letech 1925 – 1933 byl poslancem pražského parlamentu, od roku 1938 vládním prezidentem (Regierungspräsident) v Ústí nad Labem, po válce odsouzen k smrti a roku 1947 popraven.

13] K tomu Jacques de Mahieu: *Die Sonnengottes grosse Reise. Die Wikinger in Mexiko und Peru*. Tübingen 1975. Tradice však klade příchod „bílých bohů“ (Viracocha, Bochico, Quetzalcoatl aj.) mnohem dále do minulosti.

Komentář:

O Hitlerově mesiášském poslání byly svého času přesvědčeny miliony lidí. Ještě po válce jej norský spisovatel Knut Hamsun přirovnal k Johance z Arku (!) a s podobným příměrem přišel i v Itálii žijící americký básník Ezra Pound (oba muži byli, byť z širších příčin, následně diagnostikováni jako senilní, resp. pomatení a byli internováni v psychiatrických léčebnách, což je současně uchránilo před tvrdším postihem spravedlnosti vítězů). Avšak Sávitří Díví prý byla první, kdo jej – Hitlera – přímo ztotožnil s vtělením božské postavy nebo principu (např. ve „fantastickém realismu“ *Jitra kouzelníků* se o něm hovoří jen jako o „médiu“, prostředníku „neznámých vyšších sil“) a to v souvislosti s hinduismem (avatár) a jeho panteonem. V tomto pozdním textu (1980) je však Hitler – s odvoláním na Ramana Maharšiho, který zemřel již v roce 1950 – pouze „vědoucí“. Nicméně název je programový, SD po celý život upozorňovala na paralely mezi hinduismem a Hitlerovými postuláty (všimněme si, pojem hitlerismus je pouze v titulku).

Sám vůdce, přes zmíněný obdiv k nejstarší zapsané árijské poezii, žádné uznání k současným „asiatským kejklířům“ nechoval. V britské koloniální správě naopak spatřoval možný předobraz německého panství v Generálním gouvernementu (i jinde na východě). Upřímný zájem o jakékoli projevy dědictví starých Árijů měla jen Himmlerem inspirovaná a podporovaná Ahnenerbe; mohla přitom navazovat na bohatou tradici německé indologie (viz Ivo T. Budil: *Od prvotního jazyka k rase*. Praha 2003). Himmler také v rámci Waffen-SS povolil sestavení Indické legie (asi 2 300 dobrovolníků Subhásčandry Boseho, usilujícího o indickou nezávislost).

S německým režimem let 1933 – 1945 neměla Sávitří Díví osobní zkušenost – znala ho jen zprostředkovaně. K preferenci národního socialismu také dospěla na základě studia filozofie a náboženství (odtud současný zájem tradicionalistů), nikoli politiky a sociálních problémů moderních společností.

Recepce v prostředí skupinek poválečného nazi-ghetta zůstávala, přes četné osobní známosti, pouze okrajová. Přinejmenším od roku 1962 udržovala kontakt s Colinem Jordanem (1923 – 2009), spoluzakladatelem National Socialist Movement ve Velké Británii a také World Union of National Socialist (WUNS), ale teprve r. 1966 se v magazínu American Nazi Party George Lincolna Rockwella (1918 – 1967), *The National Socialist World*, objevil výběr z *The Lightning and the Sun* pořízený Williamem Lutherem Piercem (1933 – 2003). Původní nezkrácená verze vyšla ovšem až roku 1979 iniciativou Ernsta Zündela (Samisdat Publishers).

Do povědomí čtenářů mimo anglofonní hranice se dostávala od 70. let. Ve Francii uveřejněné „Vzpomínky a úvahy jedné árijky“ nabízely a recenzovaly např. časopisy *Notre Europe*, *Devenir Européen* nebo převážně tradicionalistický *Totalité*, v Německu pak čtvrtletník Thiese Christophersena *Die Bauernschaft*. První kompletní německý překlad (práce *Gold in the Furnace*) však u italského nakladatelství v Padově (!) nevyšel dříve než v rok její smrti.

Sávitří Díví byla přesvědčenou obhájkyň práv zvířat. U počátků jejího antijudaismu možná stálo košerování. Na rozdíl od Evoly nebo Guénona, které recipovala, nespatořovala v křesťanství stopy tradice. Spisek René Guénona *Král světa* (vyd. Malvern 2009) přesto může posloužit jako brána k jejímu způsobu myšlení. Panteismus Sávitří Díví, v jehož středu nestojí

člověk, ale život sám, má logicky ekologický rozměr.

Základní – „orientační“ – bibliografie k dalšímu studiu:

I.
Gold in the Furnace: Experiences in Post-War Germany. Kalkata: A. K. Mukherji, 1952.

Po *Defiance* první otevřeně národně- socialistická kniha. Přeložena do němčiny (1982) a španělštiny (1995, rev. Ed. 2001). Poslední vydání v angličtině 2006.

II.
The Lightning and the Sun. Kalkata: Savitri Devi Mukherji, 1958.

Historicko-filozofický opus-magnum. Druhé vydání v USA (1979). Přeloženo do španělštiny (2004). Mimo to existuje Williamem L. Piercem (autor *Turnerových deníků*) drasticky zkrácené vydání, vyzdvihující politickou rovinu (1966, reedice 1994, 2000). Na jeho základě vzniklo CD Dana Housera: *The Lightning and the Sun. The Words of Savitri Devi* (2004), jako komponovaný pořad s původní hudbou i archivními zvukovými záznamy.

III.
Souvenirs et réflexions d'une Aryenne. Nové Dillí: Savitri Devi Mukherji, 1976.

Vzpomínky a úvahy, Savitri D. „bilancuje“... Existuje též francouzské vydání z roku 1980 nebo 1990, dále překlad do španělštiny (celkem 4 vydání, poslední z roku 2008). V řečtině a italštině pouze výběry.

IV.
And Time Rolls on: The Savitri Devi Interviews. Atlanta, Georgia: Black Sun Publications, 2005.

Nejnovější, nejúplnější a vědeckým nárokům nejvíce odpovídající bibliografie + nejsolidnější biografické údaje.